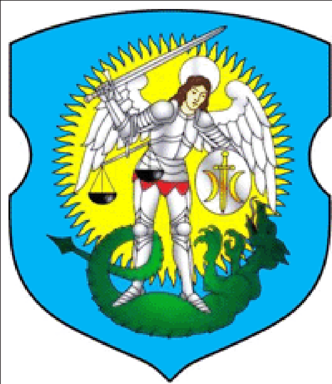

НЕЗАЛЕЖНАЯ ГАЗЕТА ШУМІЛІНШЧЫНЫ

СЬВІТАНАК

Беларусь, твой народ дачакаецца Залацістага, яснага дня!
М. Багдановіч.

№6 (315) КРАСАВІК 2022 ГОД

НАША СПАДЧЫНА

ШУМІЛІНШЧЫНА: НАПАМІНЫ АБ ТРАГЕДЫЯХ

У мінулую суботу мы прыехалі ў вёску Ерашова са Святланай Жукавай, лецішча якой знаходзіцца побач з бацькоўскім домам на беразе Дзвіны. Пасля двух сонечных тыдняў прагноз надвор'я на выхадныя быў вельмі неспрыяльны: моцны вецер, снег, дождж. Але я падумаў: неяк прыстасуюся і папрацую. Гэты кавалачак Віцебскага Паазер'я пакуль не зусім добра прадстаўлены на «Планеце Беларусь», таму, калі не будзе магчымасці здымаць панарамы, сфатаграфую ўсе цікавосткі з зямлі.

І сапраўды, у суботу перажыў чарговы стрэс, калі квадракопцер пачаў падпарадкоўвацца не мне, а ветру. З цяжкасцю ўдалося пасадзіць свайго сябра і нават яго не пашкодзіць. Раніцай у нядзелю вырашыў не рызыкаваць, сканцэнтраваўся на цікавостках, якія абавязкова трэба паказаць у Шумілінскім раёне.

Ерашоўскі дуб – стоадсоткава можа быць помнікам прыроды раённага значэння. Мясцовыя жыхары лічаць, што яму не менш за чатырыста год, і запэўніваюць: пад ім адпачываў сам Напалеон, калі рухаўся на чале сваіх войскаў у бок Масквы.

Дуб сапраўды выглядае вельмі эфектна: стаіць на схіле высокага берага рачулкі Сечна. Пасля будаўніцтва гідраэлектрастанцыі ў Полацкім раёне вада ў Дзвіне і яе прытоках паднялася на некалькі метраў, дзякуючы гэтаму ваколіцы Ерашова сталі яшчэ больш маляўнічымі.

Каменны крыж на мясцовых могілках.

Знаходзіцца ён побач са свежым пахаваннем Уладзіміра Жукава. Ён спадзяваўся адрадзіць вёску Ерашова, арганізаваў фермерскую гаспадарку, зрабіў лесапілку, але, на жаль, стаў ахвярай каранавіруснай інфекцыі.

Суседняя вёска Мікалаева, помнік ахвярам Вялікай Айчыннай вайны. Я здымаю для "Планеты Беларусь" касцёл побач з могілкамі.

Вялікія эмоцыі вызывае брацкая магіла ў лесе за вёскай Мікалаева.

Тут пахавана каля двух тысяч вязней Глыбокскай турмы "Беразвечча", якіх на пачатку вайны вялі пад канвоем і растралялі супрацоўнікі НКУС 26 чэрвеня 1941 года пасля налёту нямецкай авіяцыі. Уяўляеце жудаснасць іх стану? З неба ляцяць бомбы, а з зямлі страляюць аўтаматчыкі. Большасць загінуўшых нават не былі асуджанымі, знаходзіліся пад следствам…

Пні ад вырубленых дрэваў вакол пахавання нададаюць гэтаму месцу яшчэ больш драматызму. Думаецца пра лёс ахвяр мікалаеўскай трагедыі, пра тыя страшныя падзеі, якія адбываюцца зараз у суседняй Украіне…

А вецер узмацняецца, прымаю рашэнне ехаць у бок балота Казьяны.

Зараз балота павінна быць крыху іншым: на азёрах яшчэ лёд, да іх будзе лёгка дайсці і зрабіць прыгожыя здымкі. Для гэтага трэба даехаць да могілак былой вёскі Вішня, адтуль самая кароткая дарога да азёрнага комплекса на балоце.

На жаль, выканаць мой план не атрымліваецца: спачатку спыняюся перад вялікай калюгай ля вёскі Расалай: перасякаць яе на Toyota Yaris даволі рызыкоўна, улічваючы, што бліжэйшы трактар знаходзіцца за кіламетраў пятнаццаць.

Прымаю рашэнне дайсці да балота пешшу, але высвятляецца, што лёд на ім ўжо не трымае чалавека. Здымаю здалёк возера Расалай і вяртаюся.

Планы мяняюцца, вырашаю зрабіць круг у Ерашова праз Роўнае, Казьяны, Сіроціна, Шуміліна.

Паміж Роўным і Казьянамі кіламетраў восем. І чатыры помнікі спаленым нямецкімі карнікамі вёскам. Уяўляю, які лёс спаткаў іх жыхароў…

Вёска Казьяны ўвайшла ў гісторыю Беларусі як месца, дзе пад час Лівонскай вайны войскамі Івана Жахлівага быў пабудаваны адзін з замкаў.

У вёсцы Сіроціна шукаю падмуркі былой царквы і каменны крыж, што знаходзіцца зусім побач. Наступным падарожнікам убачыць іх будзе значна прасцей, бо на "Планеце Беларусь" мы напішам дакладныя каардынаты.

У горадзе Шуміліна мяне цікавіць толькі царква. Некалькі год назад я ужо фатаграфаваў тут, калі яна толькі будавалася…

Ніжэй Шуміліна ёсць некалькі азёраў, але нам сёння трэба вярнуцца ў Мінск. Раблю некалькі здымкаў, заскокваю ў Ерашова, забіраю Наталлю са Святланай і едзем дадому.

Аднак ізноў вымушаны спыняцца. Бо на поле выходзяць касулі, у лесе каля дарогі корміцца лось.

Такім быў мой звычайны выхадны дзень у Шумілінскім раёне…

Сяргей Плыткевіч
planetabelarus.by

ПАРТАЛ ТВАЙГО ГОРАДА: HTTP://SHUMILINA.BY

ЭКАНОМІКА РАЁНА

ПЕРАХОД НА РАСІЙСКІЯ РУБЛІ

Флагман шумілінскай прамысловасці – Обальскі керамічны завод пачаў пераходзіць у разліках за газ на расійскія рублі. Добра гэта ці дрэнна, як гэта адаб'ецца ў будучым на дзейнасці прадпрыемства і дабрабыту яго працоўнікоў? Спрабуем зрабіць эканамічны прагноз па выніках дзейнасці прадпрыемства.

Урад краіны адзначыў, што насельніцтва нібыта не адчуе розніцы ад новаўвядзення, а вось для прадпрыемстваў змяненні будуць істотнымі. Між іншым, мясцовы Обальскі керамічны завод – адно з прадпрыемстваў нашага раёна, якому для вытворчасці прадукцыі неабходна вялікая колькасць «блакітнага паліва».

Паводле дырэктара Обальскага керамічнага завода з расійскімі пакупнікамі пакуль што ладзілся надзейныя і трывалыя шматгадовыя сувязі. Прынамсі, дагэтуль за прадукцыю яны разлічваліся толькі ў расійскіх рублях, менавіта такая сістэма аплаты была заўсёды.

Варта дадаць, што прадукцыя завода была запатрабавана на будаўнічым рынку Расійскай Федэрацыі, куды адпраўлялі на экспарт у Расію каля 60% выпускаемай цэглы.

Таму дырэктар Павел Манак поўнасцю падтрымлівае рашэнне аб пераходзе на аплату за газ расійскімі рублямі. Да гэтага за энерганосьбіты завод разлічваўся беларускімі рублямі, праўда па курсе даляра. Тут неабходна ўлічваць, што "вытворчасць цэглы энергаёмістая, – адзначае дырэктар ОКЗ. – Менавіта плацяжы за газ і электраэнергію складаюць большую частку затрат. Пры стабільных курсах валют можна прагназаваць сваю работу, а вось пры рэзкіх скачках гэта праблематычна."

Да прыкладу, на заводзе планавалі, што за энерганосьбіты будуць штомесячна плаціць каля 350 тысяч беларускіх рублёў, але ў сакавіку даляр рэзка падскочыў. Як вынік – рахунак за спажытыя газ і электраэнергію склаў 500 тысяч рублёў. У гэтым выпадку выходзіць, што кожны скачок валют – вялікія праблемы для прадпрыемства. На погляд кіраўніка завода, прадпрыемству даўно ўжо трэба было "прывязацца" ў разліках да расійскага рубля».

Пераход на расійскую валюту азначае, што з грашовага ланцуга знікае трэцяя валюта – долар ЗША, і для Обальскага керамічнага завода гэта вялікі плюс.

Аднак праўда і тое, што "прывязка" толькі да аднаго манапольнага знешняга рынку, у даным выпадку расейскага нясе і свае мінусы.

Штомесяц прадпрыемства выпускае 3 млн штук цэглы, 60% якой ідзе на экспарт у расею. І тут не ўсё так гладка, як хацелася б. Пачатак мінулага года быў вельмі складаным, у Расеі наша цэгла была не запатрабавана – там хапала сваёй. Давялося мяняць якасць выпускаемай прадукцыі, але і гэта не ратавала. Як паказала практыка – усё залежала ад выпадковай сітуацыі. Заводу пашанцавала:

"Але але ў жніўні будаўніцтва ў Расійскай Федэрацыі рэзка ажыло, як вынік – з'явіўся вялікі попыт на будаўнічыя матэрыялы, – распавёў начальнік аддзела па камерцыйнай рабоце Обальскага керамічнага завода Антон Барташ. – Дарэчы, пачала расці і іх цана. Так, наша цэгла ў Расійскай Федэрацыя падаражэла ў два разы. Тэндэнцыя павышанага попыту на нашу прадукцыю захоўваецца і сёлета".

Хаця, трэба адзначыць, кошт обальскай прадукцыі сем год быў стабільны, для расійскіх пакупнікоў ён узрос толькі летась, а на беларускім рынку цэнавая палітыка мяняецца не істотна.

Спецыялісты завода адзначаюць, што ў першую чаргу імкнуцца забяспечыць унутраны рынак. Больш за трэць прадукцыі ідзе на будаўнічыя пляцоўкі Віцебскай вобласці. Асноўныя партнёры знахо-дзяцца ў Лепелі, Паставах і Ушачах. Таксама прадаецца обальская цэгла ў Магілёўскую і Гомельскую вобласці.

Што адбываецца на рынку сёння? На Обальскім керамічным заводзе адзначаюць, што попыт на прадукцыю ёсць. "Зараз мы выйшлі на той узровень, калі прадпрыемства прадае сваю прадукцыю, а не проста прапаноўвае яе, – выказвае аптымізм Антон Барташ."Гэта значыць, мы можам дыктаваць свае ўмовы. У тым ліку і ў цэнавай палітыцы. Калі 1 лютага цэглу мы прадавалі за 15 расійскіх рублёў за штуку, то ў красавіку ўжо па 16 рублёў".

Ян Вайтовіч

УЛАДА

ЗАПАВЕТНЫЯ МАРЫ НОВАГА КІРАЎНІКА

Старшыня Шумілінскага райвыканкама Сяргей Галынчык: "Хочацца, каб раён і далей развіваўся, а людзі жылі лепш".

Старшыня Шумілінскага райвыканкама Сяргей Галынчык кіруе раёнам усяго некалькі месяцаў, але ўжо ўсёй душой хварэе за яго. Эканаміст па адукацыі ведае, на што неабходна рабіць стаўку ў сацыяльных аспектах, як расставіць акцэнты ў прамысловым сектары і сельскай гаспадарцы.

— Сяргей Аляксандравіч, вы крыху больш за тры месяцы на пасадзе старшыні райвыканкама. Што ўжо паспелі зрабіць і якія праекты плануеце рэалізаваць у гэтым годзе?

– Насамрэч, за непрацяглы перыяд майго старшынства не так шмат можна было зрабіць. Але разам з тым пэўныя задачы мы паставілі ў прыярытэт.

Літаральна нядаўна мы падпісалі Пагадненне аб супрацоўніцтве з Акадэміяй кіравання пры Прэзідэнце Рэспублікі Беларусь, таму што зацікаўлены ў кваліфікаваных, пісьменных кіраўнцах. Акрамя таго, зараз Шумілінскі раён будзе выступаць пляцоўкай для рэалізацыі інвестыцыйных праектаў і паказваць, як працуе рэальны сектар эканомікі. Да таго

(працяг на стар. 2)

УЛАДА

(пачатак на стр. 1)
ж, мы падпісалі пагадненне, якое накіравана на развіццё малога і сярэдняга прадпрымальніцтва ў рэгіёне. Вядзем перамовы з бізнес-інкубатарам у Мінску. Плануем стварыць экасістэму, якая дапаможа нам развіваць малы бізнес і адчыняць новыя прадпрыемствы. Не хутка, вядома, усё атрымліваецца, ёсць цяжкасці, але, думаю, у бліжэйшы час мы прыступім да рэалізацыі дамовы.

Калі казаць аб планах, то ў нас яшчэ засталіся не да канца рэалізаваныя дажыначныя аб'екты. Сярод праблемных пытанняў – адсутнасць у сярэдняй школе № 2 райцэнтра спартыўнай залы і пункту грамадскага харчавання. Таму зараз актыўна працуем над праектам і плануем пачаць будоўлю. У тым жа мікраараёне гарпасёлка запланавана будаўніцтва яшчэ аднаго шматкватэрнага дома.

Паступова мяняем і форму работы з насельніцтвам, у прыватнасці, сталі надаваць больш увагі зваротам грамадзян. Сёння кожны чалавек мусіць бачыць, што яго праблема вырашаецца.

У гэтым годзе паставілі задачу добраўпарадкаваць Обаль.

– Цяпер шмат дзе можна пачуць, што будучыня за моладдзю. Як вы лічыце, на яе можна ўскласці кіраўнічыя абавязкі?

– Лічу, што так. Калі моладзь будзе ў руля, дрэннага нічога не адбудзецца. Магчыма, ім недзе не хопіць жыццёвага вопыту, але тут плячо заўсёды падставяць старэйшыя калегі. Тым больш практыка паказвае, што малады і перспектыўны кіраўнік па-іншаму думае, больш крэатыўна, ці што, шукае нестандартныя рашэнні праблемных тэм. Выдатны прыклад – дырэктар ЖКГ Шумілінскага раёна Аляксей Шпакоў, які сёлета, дарэчы, стаў лаўрэатам прэміі "Чалавек года Віцебшчыны – 2021". Пад яго кіраўніцтвам да абласных "Дажынак" у Шуміліне праведзены работы па рэканструкцыі цеплавых сетак на пяці аб'ектах, другога пускавога комплексу цэнтральнай кацельні, бягучы рамонт 28 жылых дамоў. Ён вядзе за сабой калектыў, строіць планы для далейшага развіцця прадпрыемства.

– Хацелася б пачуць вашае меркаванне аб працы моладзевых аб'яднанняў.

У цэлым, вядома, імкнуся ўнікаць у праблемы маладых, цікаўлюся іх планамі і ідэямі. Толькі ў такім фармаце можна разлічваць на шчырую размову. Для мяне як кіраўніка раёну гэта важна. Сёння мы сапраўды робім вялікую стаўку на моладзь, ёй будаваць будучыню нашай краіны, нашага райцэнтра. Перакананы: у дыялогу з ёй можна шмат што вырашыць. Таленавітую і актыўную моладзь імкнемся падтрымаць, даць магчымасці для кар'ернага росту, выдзяляем арэнднае жыллё. Бо калі ў чалавека ёсць справа па душы, хата, сям'я, то ён і не захоча кудысьці з'язджаць, будзе працаваць на балазе свайго горада.

– Галоўнае, што сёння хвалюе людзей, – наяўнасць працы і памер заработнай платы...

– Безумоўна, стварэнне працоўных месцаў з'яўляецца важным паказчыкам развіцця рэгіёну. Гэта ажыццяўляецца як шляхам адкрыцця новых вытворчасцей, так і за кошт новых прадпрыемстваў. За мінулы год на створаныя працоўныя месцы працаўладкаваны 24 чалавекі.

Сярэдняя заработная плата складае 1112,8 руб. У параўнанні з мінулым годам яна вырасла на 18 працэнтаў. Самыя вялікія заробкі мы маем у такіх галінах, як інфармацыя і сувязь, фінансавая і страхавая дзейнасць.

– Сёння можна пачуць, што людзі скардзяцца, маўляў, не могуць вырашыць сваю праблему, атрымліваюць адпіскі. На ваш погляд, чаму ўзнікаюць гэтыя пытанні? Ці можна казаць аб нейкім фармалізме на месцах?

– Адзначу, што на некаторыя звароты грамадзян выязджаю асабіста. Таму ўпэўнена магу казаць, што размова аб фармалізме на месцах не ідзе. У кожнага медаля два бакі, сітуацыі бываюць розныя. Будзем шчырыя, як і ўсюды, узнікаюць адзінкавыя выпадкі, калі некарэктна дадзена тлумачэнне. У канчатковым выніку мы і маем няякасныя адказы грамадзянам, што дрэнна адбіваецца ў цэлым на іміджы выканаўчай улады.

– Сёння моладзь на вёсцы застаецца неахвотна. Гэтая тэндэнцыя характэрна для ўсёй Беларусі. У чым вы бачыце далягляды развіцця вёскі?

– Калі казаць пра жыццё на вёсцы ў цэлым, думаю, колькасць сельскіх жыхароў і далей будзе змяншацца. Моладзь у вёсцы сёння не застанецца, гэта факт. Іншае пытанне – у вёсцы можна стварыць працоўныя месцы, забяспечыўшы годныя зарплату і ўмовы працы, у тым ліку падвоз з райцэнтра. Гэта самы аптымальны варыянт, на мой погляд.

Сёння важная арганізацыя вольнага часу. Напрыклад, плануем перафарматаваць работу бібліятэкі ў Добрыне. Але ўжо сёння як альтэрнатыву прапанавалі вяскоўцам бібліобус (бібліятэка на колах, якая дастаўляе кнігі, газеты ці часопісы проста да дома). Вывучаем грамадскую думку.

– Што дапамагае вам спраўляцца з вялізнай нагрузкай?

– Вядома ж, мая сям'я – мой надзейны тыл. Праца адымае шмат часу, але родныя ўсё разумеюць, таму кожная хвіліна, праведзеная з імі, - шчасце. Я ім за гэта ўдзячны. І як ні дзіўна гэта прагучыць - праца. Паважаю фізічную працу і проста днямі магу знікаць на лецішчы, калі такая магчымасць з'яўляецца.

– Ваша запаветная мара на пасадзе старшыні райвыканкама.

– Шуміліна сёння – чысты і ўтульны райцэнтр з ндрэннай інфраструктурай, але нам па-ранейшаму ёсць да чаго імкнуцца. Жыццё цячэ мерна, спакойна і бяспечна. Працоўныя будні чаргуюцца з вясёлымі святамі. Вельмі хочацца, каб раён і далей развіваўся, а людзі жылі лепей. Упэўнены, што жыхары раёна падтрымаюць прапанаваныя ініцыятывы.

vitvesti.by
Пераклад з расейскай рэдактара

КРЫМІНАЛ

АБРАЗА ПРАДСТАЎНІКА ЎЛАДЫ

Падча размовы па тэлефоне адзін жыхар з Обалі абразіў прадстаўніка судовай улады.

У прыватнасці, жыхар пасёлка Обаль патэлефанаваў на прамую лінію 102 і ў размове з памочнікам дзяжурнага аператыўна-дзяжурнай службы АУС Шумілінскага райвыканкама ў нецэнзурнай форме абразіў старшыню суда гэтага раёна ў сувязі з ажыццяўленнем ёю правасуддзя. Той, хто тэлефанаваў (мужчына 1961 года нараджэння) выказаў незадаволенасць празмерна строгім пакараннем, на яго думку, вынесеным яму за дробнае хуліганства.

Як стала вядома, асоба дэбашыра была даволі "характэрная". Паводле пракурора аддзела пракуратуры Віцебскай вобласці Івана Стаціўка, гэты мужчына найперш за мноства разоў судзімы за крадзяжы, рабаванні і згвалтаванне. Праўда, пры гэтым судзімасці за тыя злачынствы былі пагашаны. Аднак ён па-ранейшаму нідзе не працуе, злоўжывае алкаголем і жыве за кошт састарэлай маці. На працягу года мужчына аж 22 разы прыцягваўся да адміністрацыйнай адказнасці, да таго ж абвінавачаны пастаянна канфліктуе з суседзямі. Яшчэ можа з дробязнай нагоды паскардзіцца на іх у міліцыю. Ад яго на прамую лінію 102 паступіла 58 выклікаў, пачынаючы ад таго, што "сусед занадта добра жыве", да таго, што "яму жадаюць адключыць электрычнасць". У сваю чаргу ад яго суседзяў 48 разоў на працягу мінулага года паступалі на яго скаргі ў міліцыю за скандалы, якія прычыняюцца ім, за гучную музыку пасярод ночы, за рукапрыкладства ў дачыненні да маці.

У судовым пасяджанні мужчына прызнаў сваю віну ў абразе суддзі. Свае дзеянні тлумачыў крыўдай, маўляў, усе вакол імкнуцца яго ўпекчы за краты. Але ад пакарання, зразумела, такія тлумачэнні яго не выратавалі. Цяпер жыхар Обалі прыгавораны да абмежавання волі без накіравання ў папраўчую ўстанову адкрытага тыпу тэрмінам на тры гады.

Сяржук Крупскі
па матэрыялах УУС

ЗДАРЭННЕ

НЕПАТУШАНАЯ ЦЫГАРЭТА

Непатушаная цыгарэта непрацуючага і нецвярозага мужчыны стала на днях прычынай пажару ў шумілінскай шматпавярхоўцы.

Перадусім паведамленне аб пажары ў кватэры па вуліцы Юбілейнай у Шуміліне паступіла ратавальнікам днём 11 красавіка, паведамляе абласное ўпраўленне МНС. Да месца па адрасу паведамлення былі накіраваныя падраздзяленні пажарнай аварыйна-выратавальнай часці № 1 Шумілінскага раённага аддзела па надзвычайных сітуацыях.

Як распавёў выконваючы абавязкі начальніка дзяжурнай змены Павел Шчарбакоў, ужо на пад'ездзе да месца паведамлення яны ўбачылі агонь у акне пятага паверха. Разам з камандзірам аддзялення Андрэем Рыжанковым яны ўключыліся ў апараты на сціснутым паветры і пайшлі ў пад'езд. Дзверы ў кватэру былі не зачынены, ратавальнікі беспярашкодна пранікалі ўнутр. У жылым пакоі ратавальнікі знайшлі моцна спячага мужчыну. Пры гэтым у пакоі ўжо было вельмі шмат дыму, а ў памяшканні кухні гарэла аконная рама і маёмасць. Калі ратавальнікі пачалі паднімаць мужчыну, ён ледзве прачнуўся і мармытаў нешта невыразнае, бо візуальна ён быў моцна п'яны.

Ратавальнікі на руках вынеслі мужчыну на вуліцу і перадалі медыкам, якія прыбылі на месца пажару, пасля агляду яго шпіталізавалі ў бальніцу з дыягназам "атручэнне прадуктамі гарэння".

Пажар быў зліквідаваны, але агнём у памяшканні кухні пашкоджаны аконны блок, закураны сцены, столь і маёмасць.

Як стала вядома пазней, кватэра належыць пенсіянерцы, 1937 года нараджэння, якая жыла ў ёй разам з сынам, 1962 года нараджэння. Калі ўспыхнуў пажар, жанчына знаходзілася на вуліцы і не пацярпела, а работнікі МНС выратавалі яе сына, які нідзе не працаваў і стаў вінаватым у пажары, які ўспыхнуў з-за непатушанай цыгарэты.

Сяржук Крупскі
паводле матэрыялаў МНС

КУЛЬТУРА

ЛАЎРЭАТКА "МЕЛОДЫІ ВЯСНЫ"

На днях школьніца Кіра Гуйдо з Шумілінскага раёна стала лаўрэатам абласнога конкурсу вакалістаў "Мелодыі вясны".

Як вядома, навучэнка Шумілінскай дзіцячай школы мастацтваў Кіра Гуйдо з'яўляецца пастаяннай удзельніцай творчых конкурсаў. Бадай што, музыка, вакал, харэаграфія – гэта далёка не ўвесь пералік яе захапленняў.

Паводле музычнага кіраўніка Нэлі Жаваранкавай, Кіра не проста ўдзельнічае ў конкурсах, а штодзённа намагаецца быць высокаматываваным і патрабавальным у першаю чаргу да сябе дзіцём. Як мяркуе шумілінская настаўніца, менавіта гэтыя якасці дапамагаюць дасягнуць руплівай дзяўчыны поспеху. Вось і на гэты раз чарговай прыступкай да вяршыні музычнага алімпу стаў сёмы абласны конкурс вакалістаў "Мелодыі вясны", на якім Кіра стала лаўрэатам 3-й ступені.

На сённяшні дзень Кіра Гуйда займаецца на харавым аддзяленні, спявае ва ўзорным хоры, удзельніца ўзорнага духавога аркестра. Пры ўсім тым, што пералічаных поспехаў яна дасягнула не толькі як саліст-вакаліст, але і як піяніст, піяніст-канцэртмайстар. Нездарма год таму дзяўчынка скончыла харэаграфічнае аддзяленне ДШМ. А што датычыцца і агульнаадукацыйнай школы – дык яна і тут зарэкамендавала сябе, як выдатніца вучобы.

І гэта яшчэ не ўсё. 3 мінулага года Кіра дэбютавала ў складзе дуэта з Віталяй Глушнёвай, якая грае на флейце. Тандэм атрымаўся яркім.

Як вынік інструментальны дуэт выхаванак Шумілінскай дзіцячай школы мастацтваў заваяваў два Гран-пры анлайн-конкурсаў London Art and Dance і Talants of Berlin.

Творчасць шумілінскага калектыву так ўразіла журы, што сузаснавальнікі "Арт-парада" ўручылі запрашэнне на фестываль "Арт-панарама", які пройдзе ў траўні ў горадзе Смаленску.

М. Амбросаў

УКРАІНА

ЗЕЛЕНСКИЙ — СИМВОЛ СМЕНЫ ПОКОЛЕНИЙ ПОЛИТИКОВ, СИМВОЛ БУДУЩЕГО

Российский публицист Максим Кац популярно объяснил, за что Путин так сильно ненавидит и хочет физически устранить украинского лидера. Кем стал Владимир Зеленский для Украины и мира с началом агрессии России?

Как можно пережить, когда рядом правит президент, который самим фактом своего существования подписывает тебе приговор? Фигура Владимира Зеленского стала одним из важных побудительных мотивов для Путина развязать агрессию, считает Максим Кац.

— Зеленский — символ смены поколений политиков на постсоветском пространстве, буквально символ будущего, — рассуждает публицист на своем канале. — Того самого будущего, которому нельзя позволить преуспеть, иначе оно уничтожит то прошлое, в котором живет Путин.

Владимир Путин примерно в 40 лет встретил крах СССР. Тот мир, в котором вы были кем-то, закончился в одночасье. Ваша карьера — не карьера больше, на вас, некогда уважаемого человека, хозяева новой жизни смотрят, как на пустое место. Именно поколение Владимира Путина, сорокалетние в начале 90-х, а сейчас 70-летние, в большей степени, чем все остальные люди, несет на себе эту травму. Все хорошее в их жизни, когда хотелось и моглось, осталось в стране, которой нет.

Нет настолько давно, что те, кто встретил кончину советского строя подростком и не испытывает к нему никаких теплых чувств, уже составляет политическую элиту, уже избираются главами крупных государств. Именно здесь можно найти причину неприязни к Владимиру Зеленскому. Неприязни настолько сильной, что можно пойти на открытую войну, лишь бы он не добился успеха.

Политолог отмечает, что Зеленский стал единственным из глав государств, с которым Путин не смог найти общий язык.

— Со всеми предыдущими украинскими лидерами, как и с большинством лидеров на постсоветском пространстве, Путин говорит на одном языке. Между ними могут быть какие угодно личные отношения.

Понятно, что с Лукашенко, который почти три десятка лет живет обманом своих крем-левских спонсоров, отношения не могут быть теплыми. Но, что очень важно, они с Путиным друг другу понятны.

Это все насквозь советские люди, взращенные в той же самой убогой логике, где противостояние Западу совмещается с поклонением ему же, где ненависть к американской военщине и мечта накопить на ношенные американские джинсы легко уживаются в одной голове. Между лидерами, выращенными советской властью, не может быть никакой дискуссии о роли НАТО, как потенциального противника.

При этом кто такой Владимир Зеленский в привычной для Путина среде? Зеленский, который закончил школу в 1995 году, за год до того, как Путин в должности заместителя Собчака провалил губернаторские выборы в Петербурге?

Он не просто чужак, он хуже — он как призрак будущего Рождества. Бывалый советский функционер, глядя на Зеленского, не просто понимает, что его век уходит, но и видит свою смерть во плоти. Он видит лидера государства, который годится ему в сыновья и для которого все его ценности пустой звук.

Отдельно символично то, что Зеленский — ровесник Навального. Вот кто идет на смену. Те, кто все твое правление обратит в прах. Кто просто скажет: друзья, все, чем десятки лет вас кормил телевизор, это такая невыносимая чепуха, что, давайте, просто ее забудем. Давайте перестанем через слово поминать победу во Второй мировой войне, к которой никто из ныне живущих не имеет ни малейшего отношения. Давайте перестанем выдумывать себе прошлое, верить в свой же вымысел и пытаться это прошлое возвратить.

Нам не нужно переживать, что Эстония — член НАТО, нам нужно переживать, что в крошечной Эстонии, без нефти, газа и с внутренним рынком на миллион человек, средняя зарплата втрое выше, чем у нас. Вот это проблема, а не угроза НАТО, которой не существует в природе, — обращает внимание Маким Кац.

Он продолжает свой анализ, перечисляя страхи российского правителя, которые загнали его в тупик.

— Даже если бы Путин не догадывался, с какой скоростью будущее отменит прошлое, даже если бы пребывал в благом неведении, то кризис в Казахстане показал ему, что самый лояльный и самый невзрачный и подконтрольный преемник обнулит любого елбасы за две недели и следа не останется.

Когда будущее — твой внутренний враг, то его можно попытаться отравить, можно посадить на долгие годы его самого и его сторонников, можно избить на улицах протестующую молодежь. Как краткосрочная мера это работает.

Но прямо по соседству в самой большой после России славянской русскоговорящей стране уже правит президент, который самим фактом своего существования подписывает тебе приговор. Тебя не будет, не будет в очень близкой перспективе. А жить будем мы, и следа мы от тебя никакого не оставим.

В сознании пересидевшего диктатора такая картина должна вызывать ужас и естественную потребность от этого ужаса себя избавить буквально через физическое уничтожение будущего. Но поскольку то прошлое, в котором живет Путин, целиком вымышленное и недееспособное, то даже с физическим уничтожением ничего не вышло и не выйдет, — уверен политолог.

Он напомнил, что к началу 2021 года рейтинг Зеленского и его партии «Слуга народа» снизились до рекордных минимумов. И президент вступил в борьбу со своими оппонентами, главным образом, Виктором Медведчуком и Петром Порошенко. В Украине началась избирательная компания. Президентские выборы должны пройти в 2024 году.

— Победа Зеленского на этих выборах была далеко не очевидна. В Украине не очень любят переизбирать президентов на второй срок. Но все изменилось 24 февраля 2022 года, когда Россия напала на Украину, а Зеленский превратился в президента воюющей страны.

В первые дни все ожидали, что он покинет Киев и эвакуируется. Но он записывал очень вдохновляющие и сильные ролики практически каждый день. И сегодня Зеленский стал самым популярным руководителем на планете Земля. Он президент, ставший легендой, — заключает Максим Кац.

gazetaby.info

РАСІЯ - УКРАІНА

ГЕАПАЛІТЫКА ЗГОДНА З ПАНЯЦЦЕМ СВОЙ-ЧУЖЫ

Хто гучней за ўсіх крычыць: «Трымай злодзея»? Адказ на гэта пытанне даўно не з'яўляецца таямніцай. А хто найбольш актыўна змагаецца з нацыстамі — і суправаджае гэтую барацьбу адпаведнай рыторыкай?

Заходжу на сайт RIA.RU (РІА «Новости»), які прэтэндуе, калі верыць Вікіпедыі, на ролю аднаго з лідараў рунэту сярод інфармацыйных анлайн-рэсурсаў і самага цытаванага расійскага СМІ ў сацыяльных сетках па стане на кастрычнік 2021 года. Заходжу, што называецца, «па наводцы», маючы на мэце азнаямленне з артыкулам «Што Расія павінна зрабіць з Украінай» філосафа і метадолага Цімафея Сяргейцава.

Аўтар пачынае артыкул з магутнага акорда, што не пакідае сумневаў наконт яго стаўлення да «спецаперацыі»: «Яшчэ ў красавіку мінулага года мы пісалі пра непазбежнасць дэнацыфікацыі Украіны. Нацысцкая, бандэраўская Украіна, вораг Расіі і інструмент Захаду па знішчэнні Расі нам не патрэбна. Сёння пытанне дэнацыфікацыі перайшло ў практычную плоскасць».

Далей — больш: «Дэнацыфікацыя неабходная, калі значная частка народа — хутчэй за ўсё, яго большасць — асвоеная і ўцягнутая нацысцкім рэжымам у сваю палітыку. Гэта значыць, тады, калі не працуе гіпотэза „народ добры — улада дрэнная“».

Які лёс чакае дрэнную, з пункту гледжання Сяргейцава, уладу, думаю, здагадацца нескладана: «Бандэраўская вярхушка павінна быць ліквідаваная, яе перавыхаванне немагчымае».

Але як варта паступіць з нядобрым народам — усіх жа не перавешаеш? Вось тут і павінна праявіць сябе ўпоўнай меры дэнацыфікацыя, пад якой філосаф і метадолаг разумее «комплекс мерапрыемстваў у адносінах да нацыфікаванай масы насельніцтва, якая тэхнічна не можа быць падвергнутая прамым пакаранням у якасці ваенных злачынцаў».

Якіх канкрэтна «тэхнічных» інструментаў у Расіі не хапае для прамога гвалту, у артыкуле не ўдакладняецца. Сяргейцаў мяркуе, што дэўкраінізацыі ў якасці канчатковай мэты дэнацыфікацыі ў інфармацыйны век можна дамагчыся шляхам «інсталяцыі расійскай інфармацыйнай прасторы», для чаго, у прыватнасці, спатрэбіцца «выманне навучальных матэрыялаў і забарона адукацыйных праграм усіх узроўняў, якія зmяшчаюць нацысцкія ідэалагічныя ўстаноўкі».

Схільнасцю да шапказакідальніцтва аўтар такога маштабнага сацыяльнага праекта не пакутуе. Ён усведамляе, што «тэрміны дэнацыфікацыі ніяк не могуць быць меншыя за адно пакаленне, якое павінна нарадзіцца, вырасці і дасягнуць сталасці ва ўмовах дэнацыфікацыі». Аднак працэс змены пакаленняў не варта пускаць на самацёк. Ён павінен праходзіць пад кантролем «пастаянна дзеючых органаў дэнацыфікацыі на перыяд 25 гадоў».

Але, як кажа народная мудрасць, гарбатага выпрастае магіла, упартага — дубіна. У жыхароў жа Украіны, якім тры дзесяцігоддзі прышчаплялася вакцына нацызму, шанцаў на выпраўленне няма. Таму цалкам разумным выглядае наступнае патрабаванне: «Ніякіх „планаў Маршала“ для гэтых тэрыторый допускаць нельга. Ніякага „нейтралітэту“ ў ідэалагічным і практычным сэнсе, сумяшчальнага з дэнацыфікацыяй, быць не можа. Кадры і арганізацыі, якія з'яўляюцца інструментам дэнацыфікацыі ў новых рэспубліках, што падпадаюць пад дэнацыфікацыю, не могуць не абапірацца на прамую сілавую і арганізацыйную падтрымку Расіі».

Расія ў якасці апошняй інстанцыі

Слова «дэнацыфікацыя», якое пабіла пасля 24 лютага ўсе рэйтынгі папулярнасці, як і большасць неалагізмаў — гэта значыць слоў, якія нядаўна

(працяг на стар. 4)

РАСІЯ - УКРАІНА

(пачатак на стар. 3)

з'явіліся ў мове, — запазычанае «вялікім і магутным» у былых заходніх партнёраў, а цяпер «недружалюбных» краін.

Дэнацыфікацыя ў якасці комплексу мерапрыемстваў, накіраваных на ачышчэнне пасляваеннага германскага грамадства ад уплыву нацысцкай ідэалогіі, праводзілася па ініцыятыве саюзнікаў па антыгітлераўскай кааліцыі пасля перамогі над нацысцкім Рэйхам.

Сучасная Германія, якая прэтэндуе на ролю аднаго з лідараў калектыўнага Захаду, — ёсць вынік увасаблення ў жыццё ініцыятывы саюзнікаў. Не без яе ўдзелу здабылі другое дыханне шматлікія праекціроўшчыкі і спонсары украінскага нацызму, які «нясе ў сабе не меншую, а большую пагрозу міру і Расіі, чым нямецкі нацызм гітлераўскага ізводу».

Гарантыяй паспяховай дэнацыфікацыі Украіны павінна стаць адмова Расіі ад праеўрапейскіх і празаходніх ілюзій. Для гэтага дзяржаве, якая ўзнялася з каленяў, неабходна ўсвядоміць сябе ў якасці апошняй інстанцыі, што ўстала на абарону «тых каштоўнасцяў гістарычнай Еўропы (Старога Свету), якія таго заслугоўваюць і ад якіх Захад канчаткова адмовіўся, прайграўшы ў барацьбе за самога сябе».

Апошняя цытата дазваляе перайсці ад прыватнага (расійска-украінскага супрацьстаяння) да агульнага — татальнага перагляду палітычных і маральных паняццяў, якія склаліся ў заходнім свеце пасля Другой сусветнай вайны.

Дэнацыфікацыя — гэтым разам не паводле Сяргейцава, а паводле Пуціна, — азначае перш за ўсё тое, што гэтая вайна не толькі дапушчальная, аднак і маральна неабходная.

«На вайне супраць нацызму, — тлумачыць палітычны філосаф Ілля Будрайцкіс, — няма паўтонаў, а цана перамогі не мае значэння. У барацьбе Дабра і Зла немагчыма дасягнуць мірнага пагаднення — таму што кожны кампраміс са злом прыводзіць дабро да скажэння і псуе яго. Нацызм пагарджае ўсімі чалавечымі законамі і парушае іх — і таму на самих нацыстаў не распаўсюджваюцца ніякія ўніверсальныя правы. З нацыстамі, як і з тэрарыстамі, не размаўляюць — іх знішчаюць».

Ва ўмовах канчатковага заняпаду Еўропы права усталёўваць універсальныя нормы чалавечнасці перайшло да Расіі. І не бяда, што яна спрабуе іх усталёўваць насуперак самому чалавецтву.

Без выдаткаў, зразумела, не абыходзіцца. Аднак жа не сёння нарадзілася прыказка: «Дзе дровы сякуць, там трэскі лятуць». Яе ў якасці ўніверсальнага тлумачэння вось ужо стагоддзе выкарыстоўваюць прыхільнікі «моцнай улады».

***

Мне неаднаразова даводзілася адзначаць, што адной з базавых характарыстык культурнага ядра расійскай цывілізацыі з'яўляецца маніхейства — гэта значыць, уяўленне пра свет як арэну, на якой у апошнім змаганні сышліся Дабро і Зло, Святло і Цемра.

Таму няма нічога дзіўнага ў тым, што ў выкананні крамлёўскіх ідэолагаў нацызм губляе ўніверсальныя рысы і ператвараецца ў інструмент стварэння ворага. «Адрозніць нацыста ад не-нацыста — цяпер гэта па сутнасці здольнасць адрозніць свайго ад чужога». Гэта не мае словы. Іх аўтар — Ілля Будрайцкіс.

Сяргей Нікалюк

novychas.online

АГРЭСІЯ

ВОЙНА С УКРАИНОЙ ОКАЗАЛОСЬ ВОЙНОЙ ЦИВИЛИЗАЦИЙ

Известный российский журналист Андрей Лошак — о том, как великая Россия оказалась великим блефом. Устрашающий медведь с искандерами оказался поролоновым.

Когда вечером за ужином родители тебя вновь ругают за какую-то херню, а ты изо всех сил держишься, чтоб не сказать, что не просил себя рожать:

— В Страстную неделю, когда православным полагается усиленно молиться о спасении души, главнокомандующий армией РФ решил развязать самое кровавое побоище в истории 21 века, — пишет Андрей Лошак. — К Пасхе он уничтожит тысячи людей по обе стороны фронта — потому что каждый погибший на этой войне на совести полоумного диктатора.

В воскресенье он возможно вылезет из бункера, чтобы постоять со свечой в руке в ХХС или Храме вооруженных сил под монотонный бубнеж Гундяева, прославляющего с амвона массовые убийства, а миллионы россиян будут взирать на это по телевизору, наивно полагая, что эта сатанинская месса и есть пасхальная служба.

Никогда не делаю прогнозы, вообще ничего не понимаю в войнах будучи убежденным пацифистом, но сейчас попробую «дать соловья» и поделиться своими предчувствиями по поводу наступившего апокалипсиса и его дальнейшего развития. Возможно, я не прав и вместо соловья дам петуха — посмотрим. Мне кажется, Россия проиграет битву за Донбасс. Потому что такова логика исторического развития.

Путин выбрал путь ресентимента, и большинство россиян поддержало его в этом. Ресентимент — это взгляд, обращенный в прошлое. Расчесывание старых ран и ностальгия по былому могуществу. Это хорошо показано в мультике про Масяню, когда она едет в Москву и слушает диалог попутчиков в купе: А я-то в советские времена о-о-о! — А я-то в советские времена у-у-у!

В интервью Медузе профессор Королевского колледжа в Лондоне Гульназ Шарафутдинова говорит: «В 1990-е Борис Ельцин был президентом той же самой страны, что есть сейчас. Но он делал ставку на реформы, на трансформацию, на другое видение России будущего и на другое видение прошлого России. Ельцин фокусировался на том, чем Россия может стать, а Кремль сегодняшнего дня сделал ставку на то, чем Россия была. И это не попытка вернуться к прошлому, нет, это попытка закрепить власть сегодня, используя психологические приемы манипулирования прошлым».

Все последние годы страна пятилась назад. Развитие новой России, которое запустили болезненные реформы 90-х, приостановилось. Это хорошо видно по экономической статистике, но официальная риторика продолжала разгонять ресентимент. Мы — великая страна в окружении врагов.

Успешная аннексия Крыма окончательно вскружила голову реваншистам. Глядя на последние 8 лет из сегодняшнего дня становится очевидным, что страна последовательно шла к войне с Украиной, которую пропагандисты называют анти-Россией за выбранный ею европейский путь развития.

Логика ресентимента предполагает не внутреннее развитие, а внешнюю экспансию. Тут с Путиным злую шутку сыграла кадровая политика. Выстраивая вертикаль власти по принципу лояльности, он избавился в своем окружении от людей, которые могли бы прийти к нему с цифрами и рассказать, во что стране обойдется военная авантюра. Обступившие его холуи говорили только то, что он хотел слышать, раздувая в нем чувство собственного величия, от чего он окончательно потерял связь с реальностью — типичная проблема диктаторов.

Очевидно, что в его окружение постепенно проникли отбитые наглухо имперцы, которые нассали ему в уши весь этот бред про то, что нет никакой Украины, как нет и украинского этноса. Помните, еще до войны Макрон после поездки в Москву озадаченно заявил, что «Путин предоставил ему 5 часов исторического ревизионизма», в течение которых президенту Франции так и не удалось вернуть его в сегодняшний день.

Произошел трагикомический казус: Путин действительно поверил в свою пропаганду. Он мог бы еще долго вопить про козни НАТО, одновременно продавая на запад энергоресурсы, — это была довольно устойчивая модель, благодаря которой Россия в ее нынешнем виде просуществовала бы еще десятки лет до полного вымирания поколения совко*бов. Никто же не трогает Северную Корею, хотя официальная риторика там ничем не отличается от российской.

Но реальная война — это уже не только раздувание щек на федеральных каналах. Это прямая схватка с другой стороной, которая всегда показывает кто чего стоит. Тут бравурными речами уже не победить. Путин, очевидно, недооценил не только Украину, но и весь западный мир, выступивший единым фронтом против российской агрессии.

В результате война с Украиной оказалось войной цивилизаций. Войной будущего с прошлым. И выиграть такую войну невозможно. Можно сравнять Украину с землей, денацифицировать все 40 миллионов украинцев, можно даже устроить ядерную катастрофу, но невозможно победить время. Оно всегда идет вперед.

Война сразу сорвала обтянутые триколорами фальш-фасады, обнажив все слабые места путинского режима. Устрашающий медведь с искандерами оказался поролоновым. Великая Россия — великим блефом. Про слабость кадровой политики, построенной на верноподданичестве, я уже сказал. По информации кремлевских инсайдеров, сейчас активно летят головы высокопоставленных генералов, но вряд ли этим уже что-то исправишь.

Олег Тиньков, один из тех, кто строил Россию будущего, а не прошлого, разразился сегодня гневным постом: «Генералы, проснувшись с похмелья, поняли, что у них говно-армия. А откуда армия будет хорошая, если все остальное в стране говно и погрязло в непотизме, холуйстве и чинопочитании?» Сверхцентрализованность системы принятия командных решений показала свою неэффективность на поле боя. Децентрализованная украинская армия действует гораздо мобильнее и успешнее.

Коррупция и шапкозакидательство обнажили техническую отсталость российской армии. Россия не может строить и эксплуатировать современное оружие без западных технологий, а про них теперь можно забыть. Обо всем этом с горечью пишут сейчас даже пророссийски настроенные военные аналитики — почитайте, например, канал активного участника одесского антимайдана Игоря Димитриева. Вот он публикует информацию о поставке Украине американских беспилотников:

«Украинским ВВС не потребуется ни длительное обучение, ни подготовка для применения БПЛА Reaper. Они могут использовать их сразу после поставки, расширив как свои разведывательные возможности на оперативном уровне, так и начав атаки на российскую приграничную военную и гражданскую инфраструктуру (в частности, объекты ПВО, ж/д узлы, топливные хранилища) с дальнейшим проникновением вглубь территории РФ.

Это не преувеличение, а лишь сухая констатация давно проверенных практикой фактов — MQ-9 способен взлететь в Киеве, добраться до Подмосковья, нанести ряд ракетно-бомбовых ударов и вернуться обратно <> Это — интеллектуальная война, опасная, так и не осмысленная за прошедшие 50 лет в России, она готовится вторгнуться на нашу территорию сплавом высоких технологий, анализа и стратегии — и игнорировать ее больше нельзя».

Проморальноеразложениероссийских солдат, смутно непонимающих, что они забыли на украинской земле, уже знает весь мир. Вломились бухие в чужой дом, устроили там резню, но по концовке получили крепких п*здюлей, после чего с позором убрались восвояси. Я верю, что так и будет. Сейчас у большинства россиян стадия отрицания. Очень сложно принять, что то, во что ты верил, оказалось даже не пшиком, а настоящим, чистым злом. Особенно сложно это сделать под напором пропагандистских г*внометов.

В чем-чем, а в создании иллюзий путинизм достиг поистине геббельсовских высот. И есть большая вероятность, что поражение только сильнее сплотит людей вокруг режима, а Россия окончательно превратится в нищую, изолированную страну озлобленных униженных орков, жаждущих нового реванша.

Но если россияне каким-то пока непонятно каким образом сумеют преодолеть эту губительную стадию отрицания, то наступит спасительная стадия отрезвления (принятия). Когда, утерев кровавую юшку, люди наконец наберутся смелости увидеть себя и свою страну не через кривое зеркало пропаганды, а такими как есть.

Чудовищная украинская афера — это зеркало, с которого облетела вся кремлевская мишура и выглянуло истинное отражение. Нужно будет обязательно ужаснуться увиденному (это необходимая стадия), а потом уже начать работу над собой. Строить из этой точки новую Россию, обращенную в будущее, а не в прошлое

gazetaby.info

Заснавальнік: Салодкі Сяргей Аляксандравіч
Рэдактар: Шчамлёў Аляксандр Міхайлавіч

Адрас рэдакцыі: 211262, Шумілінскі раён, п/а Амбросавічы. E-mail: alex81852@gmail.com
Тэл. 3-73-74, маб. +375299870742.
Газета выдаецца з верасня 2000 г.

Падпісана да друку 29.04.2022 у 18.55
Наклад: 290 асобнікаў.
Выдаецца адзін-два разы на месяц на беларускай і расійскай мовах.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў.
Друкуецца пры дапамозе аднадумцаў.
Распаўсюджваецца бясплатна дабраахвотнікамі.